

ZLOMENÁ PRINCEZNA

L. J. SHEN

BARONET

Zlomená princezna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

L. J. Shen
Zlomená princezna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZLOMENÁ PRINCEZNA

ZLOMENÁ PRINCEZNA

L. J. SHEN

„Peklo nám vyslalo tu nejhroživější nemoc
a my lidé ji nazýváme láska.“

– **Conny Cerníková**

*Pro Pang, která o tuhle knihu požádala.
A pro všechny lidi, kteří o ni nežádali,
ale potřebují ji..*

Prolog

PRŮŠVIHÁŘKA THORNEOVÁ PŘISTIŽENA PŘI ČINU!

Anna Brooksová, přispěvatelka Žlutého trezoru

Hallie Thorneová přitahuje spoustu pozornosti už od svého kontroverzního vztahu s Kieranem Edwardsem, který před dvěma měsíci náhle veřejně vystoupil jako gay. Hallie je během svých večerních akcí doslova nespoutaná. Přesně tak, mí čtenáři! Vidíte dobře. Tady je Hallie Thorneová, jak ukazuje bradavku. A po boku s nikým jiným než nejobletovanějším sexy svalovcem, kterého znáte z kabelovky.

Jaká bude její další destinace? Podle mě to jistě bude léčebna pro celebrity.

Možná to umí s hollywoodskými hvězdami, ale septanda tvrdí, že její nejdražší papá jí už má plné zuby.

Hallie

FAJN. POČKEJTE. Tak mě hned neodsuzujte. Víím, že to vypadá hrozně. Nemyslím tu bradavku – mám skvělá prsa, nejspíš je to na mně ta nejlepší věc –, ale přísahám, že to ostatní můžu vysvětlit.

Takže tohle je příběh mého pádu.

O tom, jak měla každá domácnost v Americe příležitost se podívat na mou bradavku.

Před rokem fotka mého prsa kolovala po internetu, v časopisech, v bulváru i na sociálních sítích. V určité fázi jsem si říkala, jestli bych jí neměla pořídit agenta a maličký pár tmavých brýlí jako z noirového filmu. Tak moc se to vymklo z ruky.

Tedy ne že bych měla co skrývat. Jak média vypíchla, jsem přece *holka krev a mlíko*. Se širokými boky, prsy s košíčky D a zadkem, který by stál za každou srdcervoucí báseň Lila Waynea.

Problém byl v tom, že moje bradavka nebyla jen tak ledajaká bradavka.

Byla to bradavka první dcery Bílého domu.

Amerika byla posedlá faktem, že já, Hallie Margaret Thorneová, první dítě narozené úřadujícímu prezidentovi, jsem zároveň pěkný průšvih.

Tetování, třešňově rudé vlasy, tlusté oční linky a odchod z dvouleté státní vysoké školy po jednom semestru poskytovaly jistý prostor pro to, aby mě lidi celkem snadno odsuzovali a nenáviděli...

Všichni si mysleli, jak to mám *snadné*. Všechno, co se ode mě kdy chtělo, bylo, abych to vyloženě nepodělala. A já to přitom dělala neustále.

Jenže teď naposledy jsem to už vážně přehnala.

Žlutý trezor nelhal. Mí rodiče už mě *vážně* měli dost. Zoufalé časy si žádají zoufalá řešení, když jejich pohledná dcera, která je přímo tikající bomba, potřebuje ochránit a obrazně řečeno taky jednu vlepit, aby se probrala.

A na scéně se objevil Ransom Lockwood.

Hrozivý, nepříjemný a... jestli prominete, extrémně *šukézní*. Můj nový bodyguard.

Tedy pardon – *důstojník pro osobní ochranu*.

Dábel, který zadupal můj život do země a zničil i ten poslední zbyteček mé sebeúcty.

Protivný ochránce, který mi ukradl srdce, rozdrtil ho na kousky a s úsměškem mi vrátil jeho úlomky.

Říkali mu *Robot*, nemyslím si však, že by se to k němu skutečně hodilo.

Pod všemi těmi vrstvami měl i srdce. Zaprášené a zjizvené, ale přesto tlukoucí.

Takže potřebujete vědět jen to, že ta vykouknutá bradavka mi *skutečně* zničila život. Zároveň mě to ale zachránilo. Nebo přinejmenším jednu moji část.

Tu část, která za záchranu stála.

Tu část, která přežila.

Pád princezny

Ty malé černé šaty s korzetem byly chyba.

Věděla jsem to hned, jakmile jsem s horní částí obličeje zakrytou červenou maškarní maskou s flitry vklouzla na zadní sedadlo cadillacu mého řidiče.

Můj nejlepší kamarád Keller už seděl na opačné straně sedačky a upravoval si neposlušný pramen vlasů ve své dokonalé blond hřívě, zatímco mu foťák

v mobilu sloužil jako zrcadlo. Měl na sobě nádhernou zlatou římskou masku.

„Hej, Dene! Na Chateau Marmont,“ instruovala jsem řidiče a upravila si kostici v šatech.

Keller si zastrčil telefon do kapsy obleku od Prady a hodil po mně očima. „Zlato, ten korzet vypadá, že brzo opustí Mléčnou dráhu. Jaká je to velikost?“

Napřímím se a vrhnu po něm uražený pohled. Ty šaty byly poněkud klaustrofobicky těsné a později si je budu muset asi nechat chirurgicky odstranit.

„Balmain vyrábí jen do velikosti 42,“ zabručela jsem defenzivně.

„Ten zip je nejspíš jenom ždibec od toho, aby se rozjel, takže navrhuju, aby ses vrátila a převlékla.“ Keller si na doutníkových kalhotách uhladil neviditelný sklad.

Dennis pohlédl do zadního zrcátka, aby věděl, jestli to má otočit a zavést mě zpátky k domu. Zavrtěla jsem hlavou. Rozhodně ne. Já jsem *měla* velikost 42. Občas jsem se dokonce vešla do velikosti 40 (ačkoli tedy rozhodně ne mezi Díkůvzdáním a Vánoci. Nebo Velikoci. Nebo když mám PMS).

Potíž se šatníkem od módních návrhářů byla v tom, že ho vyráběli výhradně pro štíhlé lidi. *Milovala* jsem svoje tělo. Každou křivku a těžce vydřený centimetr celulitidy. Logicky jsem věděla, že návrháři málokdy uvádějí velikost svých šatů pravdivě. Jejich 40 byla ve skutečnosti 38, 42 byla 40 a 44... prostě *neexistovala*. V konfekci jsem nikdy nenakupovala. Nicméně jsem chtěla být ekologická a vždycky jsem si pořizovala věci z druhé ruky, což ovšem moje možnosti dost omezovalo.

„Šaty si nechám,“ oznámila jsem mu.

„Ne nadlouho, pokud k tomu mají tvoje prsa co říct,“ zamumlal Keller.

„Prostě jsi jen zatrpklý, protože máš pytle pod očima.“

„Já mám pytle pod očima?“ zahřměl Keller a odtrhl pohled od mobilu.

Uculila jsem se a pokrčila rameny. „Ne, ale teď víš, jaké to je, když jsi protivný na nejlepšího kámoše. Nic moc, co?“

O dvacet minut později Dennis zastavil před Chateau. Sevřela jsem mu zezadu rameno a přitiskla k němu tvář. „Díky, Dene! Můžeš si vzít na večer volno. Vezmu to domů uberem.“

„Myslím, že tu zůstanu,“ odpověděl obezřetně pětadesátiletý Dennis. „Tví rodiče by uber neschvalovali.“ Dělal mi řidiče od mých osmi let a znal mé rodiče lépe než já.

Panu a paní Thorneovým se nelíbilo, když jsem odešla – ale ne proto, že by si tak *moc* užívali mou společnost. Moje pochybná existence je jenom zahanbovala. To nejhezčí, co o mně matka kdy v rozhovoru řekla, bylo, že rodině dodávám texturu. *Texturu*. Jako bych byla nějaká dekorativní tapeta. Takže mě nijak zvlášť nezajímalo, co by schvalovali a co ne.

Mávla jsem na Dennise. „Keller tady bude se mnou. Postará se, abych se do ničeho nenamočila. Je to tak, Kele?“

„Jak to jen bude možné.“ Keller vystoupil z cadillacu a dychtivě se zahleděl ke vchodu. „Tedy pokud tě nenapadne někdo ozbrojený. Víš, že prostě *nemůžu* vidět krev. A taky pokud mě nebude balit někdo sexy. Ale mluvím o někom jako Zac Efron v roli Teda Bundyho, a ne Zac Efron v *Muzikálu ze střední*, to bych ti záda kryl, holka.“

„Jestli najdeš svého Zaca Efrona v *Muzikálu ze střední*, nebudu tě tahat ven na kauci za oplzlosti s nezletilcem,“ střelila jsem zpátky.

Keller zvedl palce. „Tahle konverzace je pro Denni-
se určitě velice uklidňující. Teď jistě věří, že se do prů-
švihu nedostaneš.“

Zvedla jsem si ke rtům svůj mini smartphone. „Siri,
připomeň mi, abych si zítra ráno udělala vúdú panen-
ku svého nejlepšího kamaráda a používala ji jako je-
helníček.“

„*Událost byla přidána do kalendáře,*“ odpověděla
Siri poslušně.

Vyskočila jsem z auta, andělsky se na Dennise usmá-
la a sepjala dlaně. „Vážně, Dene. Budu se chovat sluš-
ně. Jed’ domů. Ethel určitě čeká s perníčky.“

Poškrábal se na bradě. „Je pravda, že dnes ráno říka-
la něco o nové várce...“

V mnoha ohledech pro mě byli Dennis s Ethel víc
rodina než máma s tátou. Rozhodně jsem s nimi strá-
vila víc prázdnin, starali se o mě, když jsem byla ne-
mocná, a chodili na schůzky rodičů s učiteli, kdykoli
měli máma a táta plné ruce práce se summitem o kli-
matických změnách nebo grilováním IT lidí v Kon-
gresu.

Dennis přešel od mého nuceného úsměvu pohledem
k branám Chateau. Dovezl mě sem už dostkrát na to,
aby věděl, že skončím opilá, se sáhodlouhým účtem
a noc zakončím tím, že mu na zadní sedačku vyzvra-
cím šampaňské, které stojí víc než jeho oblek.

Nechtěl se toho účastnit. A kdo by se mu taky divil?
Já sama se sotva toleruji. Proto jsem se taky dnes ve-
čer plánovala utopit v alkoholu.

Povzdechl si a třel si spánek. „Jen buď opatrná, ano?
A přijď domů brzy.“

„Jsi nejlepší, Dene. A řekni Ethel, že ji zbožňuju!“

Lehce sklonil čepici. „Co kdyby ses za ní někdy
brzy zastavila a řekla jí to sama?“

Dennis s Ethel v Los Angeles chřadli jen kvůli mně. Toužili se vrátit na východní pobřeží ke své rodině. Štvalo mě, že jsem součástí jejich trápení, tak jsem se nikdy nedokopala k tomu, abych dorazila do jejich bungalovu v Encinu, kde bych přetrpěla slabý čaj a nekonečné opakování *Riskuj!*, zatímco Ethel by vytáhla album fotek, aby mi ukázala, jak vypadají vnoučata, která nemůžou vidat... kvůli mně. Bylo to příliš depresivní. Ještě jsem nenašla dost silný alkohol, který by mi pomohl vyrovnat se s *takovou* vinou. Zatím.

„Dobře, Dene.“

Odjel a zanechal nás v oblaku výfukových zplodin. *Hmm*. Budeme si muset promluvit o výměně za teslu.

Keller mi nabídl rámě a s jiskrou v očích se zadíval na tu nechvalně známou hromadu bílých cihel. „Konečně jsme v našem přirozeném prostředí.“

Maškarní ples pořádala jako dobročinnou akci klinika plastické chirurgie pro veterány, kteří utrpěli popáleniny. Já i Keller jsme do obálek dali každý pět tisíc, ale ani jeden z nás se na večeri před plesem neukázal. Keller nerad jedl na veřejnosti (vážně) a já zase neměla ráda, když mě někdo bombarduje otázkami a žádostmi ohledně mé rodiny.

„Víš...“ Pohodila jsem svými vlasy nabarvenými na burgundskou červenou, zatímco jsme mířili do baru a míjeli maskované poslíčky, vrátné a vrchní číšníky. „Chateau Marmont je pověstný tím, že se tam vyskytují buď lidé, kteří míří vzhůru, anebo ti, kteří míří dolů. Do jaké kategorie si myslíš, že patříme?“

„Ani do jedné.“ Keller mě zavedl do baru z dubového dřeva se známými kaštanově rudohnědými sedačkami a lustry ve stejné barvě. „Jsme jenom něčí potomci. Narodili jsme se do vysoké společnosti a nízkých očekávání. Nemíříme nikam.“

Keller byl synem Asy Nelsona, frontmana kapely She Wolf a největší žijící rock'n'rollové legendy. Oběma naše jména otevírala dveře – ale ne všechny byly dobré.

Usadili jsme se na baru. Barman Frederik beze slov připravil koktejl Marmont Mule pro mě a Kellerovi zase jeho obvyklý Blue Velvet. Frederik měl na tváři masku bílého králíka, jež zdůrazňovala jeho pronikavě modré oči.

„Měl bych si ho vzít domů,“ zamumlal Keller a šťouchl do mě loktem.

„On je dost špatný nápad.“

„To je můj oblíbený typ,“ odsekl můj nejlepší přítel. „Tvůj ostatně taky.“

Na tu poslední poznámku jsem nijak nezareagovala. Keller nemohl za to, že si o mně myslel, že spím s každým, kdo má pulz – to je obvyklý dojem, který v lidech vyvolávám. Připomínka, že svému kamarádovi lžu, mi však nedělala zrovna dvakrát dobře.

Než jsme se vůbec dostali k tomu, abychom se napili, obklopily nás dvě rádoby herečky, jedna hvězda televizní reality show a životní koučka, která podle mě zcela jistě na vedlejšák vypomáhala jako servírka v The Ivy. Všichni postávali kolem, natrásali se a snažili se lidi poblíž přesvědčit, že jejich velký průlom už je na obzoru. Tak jsme s Kellerem trávili večery. Úplně každý. Paření, pití a předstírání, že svět je velká, macatá piňata, která nám visí nad hlavou, a jakmile vybuchne, budou se z ní sypat tučné módní smlouvy, titulní strany *Vogue* a sošky Oscara.

Byli jsme prominenti. Mladí, bohatí a znudění.

Nikomu jsme se nezodpovídali a každý po nás prahnul.

Keller i já jsme technicky vzato práci měli.

Ve svých sedmadvaceti byl Keller vlastníkem Džusíkového nebe, luxusní výroby smoothie ve West Hollywoodu, vyhlášené svým detoxikačním balíčkem, který si oblíbily modelky Victoria's Secret a Skutečné paničky.

Já byla instagramová osobnost, což znamenalo, že mi platili produkty a doplňky, protože jsem se svými osmi sty tisíci sledujícími dělala reklamu různým výrobkům. Cokoli od oblečení a kabelek až po tampony. Moje takzvaná „práce“ zabrala dvě hodiny týdně, ale já jsem si ji bránila. Možná to bylo proto, že to byla jediná moje část, do níž nikdo nesměl mluvit a nějak ji usměrňovat. Bylo to něco jen mého. Moje zodpovědnost, moje maličké vítězství v tomhle světě.

„Není to zvláštní,“ hloubala jsem nahlas a točila míchátkem v drinku. „Jak dokážeme předstírat, že jsme produktivní členové společnosti, a bulvár nám to žere?“

Dvě herečky, televizní hvězdička i koučka nás u baru opustily v okamžiku, kdy zahlédly hvězdu Netflixu, jež vstoupila do místnosti ve středověké masce morového doktora.

Tohle bylo na LA fajn. Bylo to skvělé místo k tomu, aby se kolem vás hromadili různí lidé, pokud jste tedy nesháněli skutečné přátelství.

Keller se na mě zamračil. „Mluv za sebe. Já *mám* práci. Vlastním prodejnu džusů. Všechny suroviny získávám sám.“

„Ale Kellere.“ Poplácám mu ruku na baru a zvednu svůj drink. „Já ‚získávám místní suroviny‘ právě teď. Nechápej mě špatně, je to skvělý koníček, ale ani jeden z nás peníze nepotřebuje.“

Nikdy jsme o tom nehovořili, ale odjakživa jsem předpokládala, že i Keller dostával od táty měsíčně tučné kapesné.

„Ne, Hal, ty mi nerozumíš. Já *mám* práci.“ Zakabonil se a zaklonil hlavu. „S lidmi, které platím, čtvrtletními mítinky se svým účetním, rozpočty a se vším. Když ty věci nezařídím já, nezařídí je nikdo.“

Nechtěl si přiznat, že my oba jsme s naším nájmem, leasingem a životními náklady počítali se svými rodiči. Já měla aspoň dost důstojnosti to přiznat.

Napila jsem se a snažila se v těch těsných šatech nadechnout. „Jasně. No já myslela, že máme fakt zábavnou práci, takže nám to ani *nepřipadá* jako práce.“

Keller protočil oči. „Takhle jsi to nemyslela.“

Měl pravdu. Nemyslela. Ale na to, abych se hádala, jsem byla moc vyčerpaná z hloubkového čištění obličeje, které jsem absolvovala předtím.

„Hele, je tady Perry Cowenová.“ Keller naklonil hlavu za moje rameno. „Ta její nová baleáž je hustá.“

Neotočila jsem se, abych se podívala. „Nejsem si jistá, jestli baleáž vylepší tu její nehezkou dušičku.“

„Ále. Nebuď přece tak krutá.“ Keller seskočil z barové stoličky. „Půjdu ji pozdravit.“

„Kele, vždyť je tak nudná.“ Nakrčila jsem nos.

„Chovej se slušně, než se vrátím.“ Keller přejel pohledem svůj odraz v nerezové láhvi vína, než zamířil ke svému cíli.

Perry Cowenová byla slibná módní návrhářka a také žena, kterou jsem neměla v oblibě. Především to bylo proto, že mé sestře Heře navrhovala šaty na zkušební předsvatební večeři. A každý, kdo byl přítelem mé sestry, byl můj osobní nepřítel.

Kromě toho Perry prodala novinám *The Mail* o mně příběh, který zahrnoval nehodu s šaty pro družičku a nečekaně pálivou omáčku na pizzu. Věděla jsem, že to byla ona, protože nikdo jiný v místnosti by to neudělal. Moje matka byla zděšená, že jsme vůbec pří-

buzné, táta sice nebyl úplně marný, zato Hera... ta ne-snášela, jak se vždycky dostanu do palcových titulků ze zcela špatných důvodů.

Mávla jsem na Frederika a objednala si další dva koktejly a panáka. Potřebovala jsem tekutou odvahu, abych tuhle noc přežila. Přestože jsem byla v místnosti plné lidí, cítila jsem se zoufale sama.

Perry byla připomínka, že v Dallasu žije ta nejdokonalejší první dcera, která kdy zdobila tvář povrchu zemského.

Moje devětadvacetiletá sestra.

Androgynní stvoření štíhlé jako laň. Takové, které vidíte na titulní straně *Vogue*. Charakterní, inteligentní a s dokonalými způsoby.

Hera se svým snoubencem a láskou ze střední, Craigem, dokončila Stanfordovu univerzitu a zrovna plánovala jejich svatbu, zatímco vykonávala stáž ve zdravotním středisku Baylor University.

Celý její život byl pečlivě naplánován.

Já nedokázala ohlídat ani svoje prsa (která pořád vedla boj se šifonem mého korzetu a pokoušela se osvobodit).

Hodila jsem do sebe oba koktejly i panáka a pokradmu se mrkla na Kellera a Perry, kteří postávali v rohu místnosti a smáli se. Perry se zajíkala smíchem, až se plácala do hrudníku. Kolem mě tančili lidé v maskách. Někteří se v potemnělých koutech líbali. Tohle byl můj život. Boty na jehlách a předražené drinky. Dům, kde jsem žila sama, plný bankovní účet a prázdný taneční pořádek. V prsou mi zela díra, která se rozevírala natolik, až mi začalo připadat, že je skutečná a je skrz ni vidět.

Naznačila jsem Frederikovi, aby mi nalil dalšího panáka. Rychle s ním dorazil, což bohužel učinil i trenér celebrit Wes Morgan.

Wes byl spolumoderátorem televizní show *Shod' to, tlusťochu*, která byla stejně strašná jako její název. „Pomáhal“ celebritám hubnout tím, že na ně ječel, když vedle nich bez trička běžel, až klopýtaly a uprostřed cvičení zvracely. Pokoušel se mě získat pro třetí řadu show a sliboval mi, že se za dva měsíce dostanu na velikost 34. Zavěsila jsem mu, ale ještě předtím jsem se patnáct vteřin chechtala a hlasitě mu do telefonu schroupala celé balení čokoládovo-mátových sušenek.

Očividně po naší poslední vzájemné komunikaci zatloužil po nášupu.

„Zdravíčko, Hallie.“ Opřel se loktem o bar vedle mého drinku a oslepil mě svým oslnivě bílým úsměvem. „Už jsem vám někdy říkal, že jsem taky Texasan?“

Ve vlasech měl dost vosku, že by se z toho dala uplácat figurína do muzea Madame Tussaud. A nemám na mysli mladou Dakotu Fanningovou, ale spíš Dwayna Johnsona.

„Nemáte masku,“ upozornila jsem ho bezvýrazně.

„Žádnou nepotřebuju.“ Pokrčil rameny a ušklíbl se ještě víc. „Díváte se na muže, který právě daroval deset tisíc, aby pomohl veteránovi podstoupit operaci.“

Studovala jsem malbu na stropě a vyčkávala, až zmizí.

„Slyšela jste, co jsem říkal?“

„Jo.“ Vzala jsem si z prázdné koktejlové sklenice třešničku a olízla z ní alkohol. „Říkal jste to asi tak před vteřinou.“

„Myslím to o tom, že jsme oba Texasané.“

„Já Texasanka nejsem,“ odvětila jsem suše, odtrhla v puse stopku třešinky a hodila si ji do dlaně.

„Jo?“ Naklonil se blíž, takže jsem mohla skutečně ocenit pach pěti galonů kolínské, ve které se vykoupal

a jež mi vhněla slzy do očí. „Přísahal bych, že prezident Thorne je –“

„Z Dallasu, ano. Jenže já se narodila v D.C., kde jsem strávila prvních osm let svého života. Potom mě rodiče tahali mezi internátní školou v New Yorku, švýcarskými letními tábory, britskými zimními tábory a francouzskými večírky. Nejsem Texasanka. Ovšem kulturní magnátka...“

Podle Wesova nepřítomného pohledu jsem věděla, že jsem ho ztratila při slově „kulturní“. Možná dokonce u „večírků“.

Během let jsem v Texasu nějaký čas strávila, nikdy však ne z vlastní vůle. Mí rodiče mě prosili, vyjednávali, dověkli mě „domů“ a podporovali mě v tom, abych navštěvovala místní školy a zůstala poblíž rodině. Jejich snahy jsem vždycky ignorovala. V Texasu bylo moc horko a bylo to tam moc opravdové. Prostě jsem se nepovažovala za Texasanku víc, než bych se považovala za neurochirurga. Navíc jsem věděla, proč mě chtějí mít poblíž – vypadali by tak líp. Dali by tím světu najevo, že se alespoň pokusili svoje divoké dítě udržet na uzdě.

„*Tss.*“ Wesův široký úsměv to nijak nenarušilo. Ty zuby nemohly být skutečné. Vlastně bych se vsadila, že ani jeho bicepsy. „Rád vás tam někdy provedu. Ačkoli jsem se narodil a vyrostl v Houstonu, rozhodně znám Dallas skrz na skrz.“

„Žádný výlet tam neplánuju.“ Civěla jsem na dno svojí prázdné koktejlové sklenice.

„Tak se můžeme setkat třeba tady v LA.“ Dotkl se loktem toho mého. Okamžitě jsem se prudce odtáhla.

„Mám spoustu práce s tím, abych se cpala koláčema.“

„Nebud'te tak urážlivá, dámo. Obchod je obchod, no ne?“ Zajel si rukou do vlasů, ale byly tužší než beton. „Napadlo mě, že by z vás byla báječná soutěžící.“

„A z vás bezva exemplář pro taxidermii,“ protáhla jsem.

„Něco vám povím. Naprosto se vám s rozvrhem přizpůsobím. Vážně si myslím, že bychom si mohli navzájem prospět.“

Byl to jen další člověk, který ve mně viděl pouze příležitost k získání peněz. Prostě další uživatel a pravděpodobně rovnou i zneuživatel. Lidé jako Wes mi připomínali, proč jsem se držela od mužů dál. Všichni něco chtěli a to něco nikdy nezahrnovalo vztah se mnou. Byla jsem jejich krok nahoru. Klíč k tomu, aby dostali příležitost.

Obrátil se mi žaludek.

Chtěla jsem jít domů.

Naneštěstí jsem žádný domov neměla. Ta vila byla jen hromada drahých cihel a nic víc.

„Řeknu svojí osobní asistentce, ať kontaktuje tu vaši.“ Seskočila jsem ze stoličky.

„Já ale žádnou nemám,“ zareagoval zmateně.

To ani já ne. V tom je ten fůr, Einsteine.

Mávla jsem na Frederika kvůli účtu. Keller může jít do háje. Já to tady balila. Keller si klidně mohl pařit s Perry, která měla zbrusu nové melíry a ty jí skvěle ladily k lícním kostem. Naposledy jsem po nich hodila pohled. Přátelé Perry teď Kellerovi kladli všechny možné dotazy ohledně jeho obchodu se smoothie. Úplně si v tom lebedil. Copak jsem byla vážně jediná, kdo se k jeho předstírané práci vyjadřoval upřímně?

Zaplatila jsem, nechala Frederikovi čtyřicetiprocentní dýško a vydala se ven, zatímco jsem mávnutím ruky odmítala lidi, kteří se mě pokoušeli zastavit na kus řeči. Wes mě dychtivě následoval. Oficiálně se vyšvihl z osiny v zadku na stalkera.

„Počkejte, kam jdete?“ Pokusil se mi položit ruku

na rameno, ale já zasyčela a takřka hystericky ho se-
třásla.

Nesahej na mě. Nesahej na mě. Nesahej na mě.

„Domů.“ Zrychlila jsem krok. Podpatky mi klapaly
po tmavé podlaze.

Byla jsem na sebe našťvaná, že jsem si cestou z do-
mu zapomněla vzít na sebe sako. Hodilo by se mi ně-
co, čím bych si mohla zakrýt prsa, aby nebylo vidět,
jak moc mi vylézají z korzetu. Když jsem se však teď
nad tím zamyslela, řečené poprsí už mi nepřipadalo
tak stísněné. Jenom jsem na něm cítila zvláštní chlad.
Pohlédla jsem dolů a uvědomila si proč – mé pravé pr-
so se prodralo látkou. Doslova viselo ven jako vlajka
na půl žerdi, která plandá ve větru, zrovna ve chvíli,
kdy jsem chtěla opustit hotel a zavolat si uber.

Zatajila jsem dech a snažila se prso zastrčit zpátky
do šatů.

„No teda páni.“ Wes se uchechtl a opřel se o zeď po-
blíž. „Vypadá to, že dámy šly na vzduch, aby se trochu
nadýchaly čerstvého vzduchu.“

„Zavřete klapáčku.“

Vrátila jsem se na hotelovou recepci, abych zjistila,
jestli by mi někdo nepůjčil sako. Bylo tam tolik lidí.
Všude. A pod tou maskou bylo nemožné něco vidět.
Strhla jsem si ji z obličeje a odhodila ji na zem. Ztěžka
jsem oddechovala a rozhlížela se kolem.

Potřebovala jsem sako nebo bundu. Jenže tohle bylo
LA. Lidi tu nechodili v tolika vrstvách.

Hlas za mnou mě chtěl uklidnit. „Nebud'te našťvaná,
Hallie. Nechte mě vás hodit domů.“

„Ne, díky.“ Zakryla jsem si pažemi hrudník a šla
rychleji. Už jsem byla skoro na recepci.

„Jestli požádáte vrátného o sako, pochopí, co se sta-
lo, a ten příběh prodá novinám.“

Zarazila jsem se uprostřed chodby. Wes poznal, že získal mou pozornost.

„Vážně chcete znovu zažít veřejné ponížení? Hlavně po té epizodě se skvrnou od pizzy, kterou o vás zveřejnily noviny *Page Six*?“ Jeho hlas se plížil za mnou a zatnul se do mě jako pařáty.

Měl pravdu. Kdybych přiznala, že mi ruply šaty, mohlo by to prosáknout. Hera by udělala scénu a mí rodiče... Bůh ví, co ti by provedli. Odstříhli by mě od kapesného. Přinutili by mě odstěhovat se do Texasu.

Neměla jsem žádné opravdové schopnosti do života, teda kromě dovednosti oloupat mandarinku v jednom kuse. Sice to bylo pozoruhodné, ale ne zrovna něco, co si napíšete do životopisu.

Prudce jsem se otočila a stále si chránila počestnost pažemi ovinutými kolem prsou.

„Nevěřím vám.“ Podívala jsem se na něj úkosem.

Zvedl dlaně. „Měla byste. Jste dcera prezidenta Thornea. Národní hrdinka. Nikdy bych vám neublížil. Myslíte si snad, že jsem tak hloupý?“

Bohužel pro Wese by odpověď zněla ano. Jelikož si však dopřával víc sebedůvěry, možná bych měla učinit to samé. Jen pro dnešní večer.

Všecičko v těle mi říkalo, že je to špatný nápad, ale neměla jsem zrovna nepřeborné množství možností.

„Slibte mi, že nebudete nic zkoušet.“

„Slibte mi, že mi dáte příležitost nechat se se mnou někdy vidět, a jsme dohodnutí. Potřebuju se dostat zpátky do palcových titulků, než začne pátá řada.“

Zavřela jsem oči a ztěžka oddechovala. Byla jsem vzteky nepřičetná.

„Nebylo by pro vás kontraproduktivní, když vás uvidí s oplácanou holkou, zatímco vaše práce je, aby lidi hubli?“ Otevřela jsem oči a nevinně se usmála.

„Tak k tomuhle bych měl něco vysvětlit...“ Wes si přehnaně vzdychl. „Když začala jedna epizoda kolovat po internetu, nějak jsem získal reputaci člověka s fobií před tlustými lidmi. Věřila byste těm rovnostářským kravinám?“

Bezva. Takže teď jsem se měla oficiálně stát jeho sdělením, že „někteří z mých nejlepších přátel k nim patří“. Chtělo se mi začít ječet.

„Jedno kafe na Rodeo Drive.“ Zvedla jsem varovně prst. „To je všechno, co dostanete.“

„Fajn, ale nemůžete se tvářit, jako by vám ze mě bylo špatně,“ vyjednával. „Lidé musí věřit, že si to užíváte.“

„Kdybych měla takové schopnosti, už bych měla doma Oscara a nedělala bych na instagramu reklamy na krémy proti akné.“ Sarkasticky jsem se zasmála.

„Ale no tak, Hallie.“

Povzdechla jsem si. „Objednám si moučník.“

„Řeknu, aby sem přijeli s mým autem.“ Mrknul a ukázal na mě. Já jsem na něj na oplátku zdvihla prostředník.

Wes vyšel ven z vestibulu a vykračoval si, jako by mu to tam patřilo. O pár minut později se vrátil k místu, kde jsem se schovávala v diskrétním výklenku nedaleko vchodu. Bylo to dost odloučené místo. Srdce mi bušilo, až jsem měla pocit, že se mi snad prodere ven z hrudního koše.

Nikdo se o mé nehodě se šaty nesmí dozvědět.

„Zatraceně, jak dlouho to ještě bude trvat,“ Wes vykroutil hlavu, abych se podíval, jestli už dorazilo jeho auto. „Kousek odsud na mě čeká moje rande z tinderu.“

Telefon mi začal v ruce vibrovat. Nepochybně to byl Keller. Nemohla jsem odpovědět, protože jsem si rukama pevně svírala prsa a také proto, že jsem byla zce-

la malicherně ještě nazlobená za to, že si tak hezky popovídal s Perry Cowenovou.

Trvalo hrozně dlouho – déle, než by mělo –, než dorazilo Wesovo auto. Pokaždé když zahájil konverzaci, odrazila jsem ho slovy – „Můžeme prostě jen mlčet?“

Konečně Wes oznámil, že na nás venku čeká jeho vůz. Popadl mě za loket a postrkoval mě ke vchodu.

„Nesahejte na mě!“ vyjekla jsem a nenáviděla, jak mi můj vlastní hlas zněl protivně a ufnukaně.

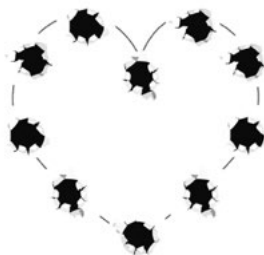
V té chvíli se všechno událo velice rychle. Když jsem mu smetla ruku, pustila jsem jedno prso. Okamžitě mě zasáhly blesky fotoaparátů. Instinktivně jsem zvedla ruku k očím jako clonu. Mé pravé ňadro se pohupovalo ve vzduchu a zdravilo se s asi tak desítkou paparazzi, které Wes očividně pozval, aby nás přistihli, jak spolu odcházíme.

A krucinál.

Za tohle dostanu od čtyřicátého devátého prezidenta Spojených států strašlivě vynadáno.

Neboli od mého táty, Anthonyho Johna Thornea.

První kapitola

Ransom

POTŘEBUJU SE TĚ NA NĚCO ZEPTAT a nesmíš říct ne.“ Tom vrazil do mé kanceláře a hodil mi na stůl lesklý časopis, takový ten druh, co najdete v čekárně u béčkového zubaře.

„Ne,“ opáčil jsem a ani jsem se neobtěžoval zvednout pohled od obrazovky svého apálu.

Můj obchodní partner se s úsměvem sesunul do křesla naproti mně a rozepnul si u krku knoflík na tričku s límečkem.

„Já tě snad zval, aby sis sedl?“ zeptal jsem se a dál psal.

„Je to důležité,“ řekl nevýrazně. Všechno na tom parchantovi bylo nevýrazné – povaha, vzhled, tón. Jeho průměrnost mě odpuzovala. Méně, než mě odpuzoval zbytek populace, ale i tak to bylo dost otravné na to, abych netoužil po jeho společnosti, pokud si o ni vyloženě neřeknu. Což se nikdy nestalo.

To si ovšem říká o otázku – proč je krucinál tady?

„Ven.“ Drtil jsem zuby konec svého pera.

„Ne dřív, než si promluvíme.“

„Mluvení se přeceňuje. Mlčeti zlato.“ Vyplivl jsem pero na stůl. Skutálelo se Tomovi do klína.

Nejspíš mě chtěl pozvat na rodinnou večeři nebo ještě hůř – na golf. Z důvodů, jež byly za hranicí mého chápání, můj obchodní partner nepochopil, že mě socializování naprosto nezajímá, a jeho milovaný geriatrický sport ještě méně. Moje koníčky zahrnovaly crossfit, frndy a červené maso. A nade všechno – aby mi všichni dali pokoj. Neměl jsem rodinu a takhle mi to vyhovovalo. A snažit se mě angažovat v té svojí Tomovi rozhodně nevynášelo žádné kladné body.

Jeho neustálé zohledňování naší společné minulosti mě jen přesvědčovalo, abych s tím trávil *méně* času. Už tak jsme spolu strávili mládí. A ani jeden z nás si ho neužil.

„Jde o práci.“ Popadl z mého stolu protistresový míček a začal ho mačkat v dlani.

Zdráhavě jsem odtrhl pohled od obrazovky a dal si tak pauzu od mailu, kde jsem psal klientovi upozornění, že jestli se bude na instagramu dál vychloubat svou sbírkou rolexek, chybí mu jen docela málo, aby ho někdo oloupil.

Byl jsem spolumajitel firmy Ochrana a bezpečnost Lockwood & Whitfield. Jako takový jsem trávil dny vysvětlováním připitomělym, bohatým lidem, proč musí přestat dělat kraviny, které je můžou ohrozit. V tomto případě dotyčný dědic nedodržel naši smlouvu. Agent, jehož jsem najal, aby ho chránil, si stěžoval, že Vasily informoval svých 2,3 milionu sledovatelů, ve kterém hotelu v New Yorku přebývá, včetně patra.

Ten chlap si nezasloužil svoje jmění ani kyslík, který spotřebovával.

Dělat chůvu bohatým idiotům nebyl zrovna splněný sen. Nicméně to bylo dobře placené a rozhodně to

na plné čáře vítězilo nad vším, co by muž mých schopností mohl jako zaměstnání vykonávat. Druhá možnost byl nájemný zabiják. Lidi sice rád nemám, ale ani netoužím nijak zvlášť skončit ve vězení.

Tom ke mně po stole postrčil časopis.

„Co to má být?“ Vzal jsem do ruky ten bulvární plátek. Z titulní stránky na mě civěla pořádně opilá mladá žena s vlasy jako princezna od Disneyho. Z roztržených šatů jí trčelo ven prso. Bradavku měla zakrytou drobnou žlutou hvězdičkou. V titulku stálo: *Průšvihářka má zase potíže! Pařmence vyklouzla ven bradavka.*

„To je fuk.“ Hodím časopis Tomovi zpátky do klína. „Odpověď už mám – naprostá troska.“

„Hodně sexy troska,“ opravil mě Tom a uculil se. „Uvnitř jsou necenzurované fotky.“

„To jsou bezva zprávy pro moje třináctileté já. Jako dospělý člověk bych rád věděl, co to má společného s námi?“

„Hallie Thorneová.“ Tom mi hodil časopis zpátky do rukou. „Už víš?“

„A měl bych?“ Opřel jsem se. Konverzace už mě nudila, na televizi jsem nekoukal, byla totiž plná lidí, a jak už jsem zmiňoval – nesnáším je. Televize mi navíc připomínala, že ostatní lidé měli věci, které já neměl – přátele, rodiny, koníčky. Tahle žena vypadala jako typ, co na kabelovce nabízí nezajímavé proměny vzhledu.

„Dcera prezidenta Anthonyho Thornea.“

Věnoval jsem časopisu další lhostejný pohled. „Nejspíš se podobá klukovi, který jim chodil čistit bazén.“

Vůbec se svému otci nepodobala. Na druhou stranu byl fakt, že její otec nevypadal jako pin-up kočička z OnlyFans.

„Nicméně,“ pokračoval Tom. „Právě jsem dotelefonoval s Robertem McAfeem, bývalým šéfem Thor-

neovy ochranky. Známe se už hrozně dlouho. Thorne pro ni chce po tom incidentu najmout osobní stráž.“

„Myslíš po obnažování na veřejnosti.“

„To máš fuk.“ Rozesmál se. „McAfee nás doporučil na základě našich zkušeností s oligarchy, herci a politickými osobnostmi. Zdá se, že má Thorne zájem. Tedy za předpokladu, že podepíšeme všechno ohledně utajení.“

„Copak si nemůže sehnat někoho z D.C.?“

Technicky vzato jen žijící bývalí prezidenti a jejich choti měli od vlády oprávnění k doživotnímu zajištění bezpečnosti. Dalo se to však obejít. Kdyby například ta Thorneovic holka bydlela doma, což stejně musí, vzhledem k tomu, že vypadá tak na sedmnáct, může si „půjčit“ ochranku rodičů, když je na jejich pozemku.

Navíc ukazování prsou na veřejnosti vás zrovna nedostávalo do ohrožení, takže mi to ukazovalo, že tat'ka Thorne chce pro svoje nezvedené dítě prostě jenom chůvu.

Já ale nevedl podnik na výměnu plínek.

„Zdá se, že chce za každou cenu někoho ze soukromého sektoru. Chce, aby to bylo skutečně velice diskrétní,“ vysvětlil Tom.

„Hodně štěstí s tím, aby tahle ženská dělala cokoli diskrétně.“ Přejel jsem si rukou vlasy. Měl jsem je přerostlé, už dávno jsem se měl nechat ostříhat.

„McAfee je stále ještě šéf ochranky v Bílém domě.“ Tom se poškrábal na bradě.

„Tak to si zaslouží medaili.“ Hodil jsem si do pusy dvě mentolové žvýkačky.

„Oni to myslí vážně, Rane. Je to pozice, kterou chce okamžitě obsadit. A za štedrou sumu čtvrt milionu měsíčně.“

„Je to práce chůvy,“ odsekl jsem.

„Přesně. Nulová práce. A jde o to, jen slíznout smetanu.“

Chápal jsem, proč je Tom na tu nabídku tak nadržovaný. Pokud bychom to s Anthonym Thornem a Robertem McAfeem zvládli dobře, mohlo by nám to vynést klientelu z D.C. a to už *byla* zajímavá vyhlídka.

Přestože jsme s Tomem oba bývalí důstojníci kontrarozvědky, bylo takřka nemožné, abychom se nějakým způsobem dostali k federálním zakázkám. Washington práci ochranky velice nerad nabízel někomu zvenčí. Raději si vytrénovali vlastní lidi a pak jim dali vládní plat, šetřílkové. Jakmile jste se však jednou dostali dovnitř, šlo o pěkně tučné platy, smlouvy na dobu neurčitou a spoustu prestiže, to všechno při pohodlí z vedení vlastního podniku.

Kromě toho jsme s Tomem chtěli příští rok otevřít oddělení pro kyberbezpečnost. Hodily by se nám nějaké kontakty ve vládě.

„Je v Texasu?“ Vybavil jsem si protáhlý jižanský tón prezidenta Thornea, který mu přidal hlasy od paniček z předměstí a naklonil mu během kampaně o znovuzvolení několik fialových států.

Tom zavrtěl hlavou. „V Los Angeles.“

To místo jsem nenáviděl nejvíc ze všech. Jak typické.

„Fajn. Tak to spust’.“ Pokrčil jsem rameny. „Dej na to Maxe. Má rodinu z Oceanside. Je to bledule, tak ať nachytá trochu bronzu.“

Max vypadal jako kterékoli emo děčko v seriálech o dospívání. Navíc jsem si byl dost jistý, že kluk jako on by se téhle hromádky značkových sukýnek a potíží s papínkem nedotkl ani třímetrovou holí. Měl by na ni dobrý vliv.

Tom se rozpačitě zavrtěl a podrbal se vzadu na krku.

„Max je dobrý, ale je to zelenáč. Může být záložním důstojníkem. Bude ale potřeba ho dát dohromady s někým zkušenějším. Tohle je náš velký průlom. Dát tu holku do kupy a získat všechny ty kontakty. Je to jenom na šest měsíců.“

„Nasad' na denní směnu Joseho.“

„Jose je pořád ve Skotsku, zapomněl jsi?“

Samozřejmě že jsem na to zapomněl. Copak jsem jeho matka?

„A co Kent?“ zavrčel jsem.

Tom zakroutil hlavou. „Je na otcovské dovolené.“

„Oni dopustili, aby se z něj stal někdo *otec*?“ Svrástil jsem obočí. Kent měl mimořádně silné sadistické sklony. Jednou praštil pěstí do obličeje paparazziho, protože se ho zeptal, kolik je hodin.

„Vždyť jsme spolu byli na obřizce jeho syna.“

Viděl jsem, kam to směřuje, a vůbec se mi to nelíbilo. Před třemi týdny jsem dokončil zatím poslední polní práci – člena britské královské rodiny – a pověděl jsem Tomovi, že už nebudu dělat ocas dalšímu slavnému spratkoví.

Nejspíš mi bude chybět zakoušet v posteli tu mezinárodní ženskou rozmanitost – a rozhodně soukromé tryskáče –, ale nic nestálo za to, abych dvacet čtyři hodin a sedm dní v týdnu musel snášet vrtochy někoho jiného. Především ne, když to byly mladé ženy.

Ty byly ze všeho nejhorší.

Navíc jsem to byl já, kdo prověřoval naše zaměstnání pro oblast kybernetické bezpečnosti, a to vydalo tak za dvě a půl práce.

Navíc, co si kruci Tom myslel, že mě chce poslat do Los Angeles? Když jsem tam byl naposledy, něco se pěkně podělal. Něco, na co jsem ani já sám neměl žaludek.

Jenže tys Tomovi nikdy nesvěřil celý příběh. Jak by mohl asi tak znát důvod, proč jsi odešel do soukromého sektoru?

Podle toho, jaké na mě Tom upíral psí oči, jsem pochopil, že chce, abych se já osobně ujistil, že té výstavní prsatce už do světa neuteče nic dalšího z jejích soukromých partií.

„Ty seš sjetej,“ řekl jsem rozhodně.

„Chceš říct praktický.“ Tom se postavil a byl jasně připravený na hádku.

Začichal jsem. „Cítíš to?“

„Co bych měl cítit?“

„Smrdí tu tvoje samolibost, jestli si myslíš, že mě na tohle naverbuješ.“

Ušklíbl se. „Podívej, já vím, že o tomhle jsme nemluvili –“

„A co jednotka kybernetické bezpečnosti?“ Vyskočil jsem a byl jsem připravený mu zakroutit krkem. „Kdo ji otevře? Klientům jsme se slovně zavázali. Ty nezvládneš udělat ani powerpointovou prezentaci.“

Viděl jsem, jak tenhle chlap zápasil s tím, aby v telefonu našel hovínkový emotikon.

„To může počkat, až budeme s touhle prací hotovi. Až to rozjedeme, budeme potřebovat klienty v D.C.,“ argumentoval Tom.

„To máš ale nějaké zpřeházené pořadí, ne?“ Rozeplnul jsem si manžetové knoflíčky a vyhrnul rukávy nad lokty. „Ještě jsme tu práci nedostali, natož ty konexe.“

„Thorne chce nás. Konkrétně tebe, Ransoma Lockwooda neboli Robota. Žádný sentiment, žádné vazby. Ví, že jsi měl na starost vysoce utajované záležitosti. Ví, že prince Pierra několikrát zachránil v život ohrožujících situacích. Máš bezchybnou minulost a nebudeš v pokušení rozdat si to s jeho dcerou.“

„To máš pravdu.“

Obyčejný sex mě nudil a frustroval a většina žen prostě byla... *obyčejná*. Měl jsem to rád drsné, nekonvenční a s lidmi, kteří byli ochotni podepsat dlouhý seznam toho, co ano a co ne. Měl jsem temné choutky. Konkrétně sexuální fantazie o znásilnění, samozřejmě se souhlasem protistrany.

Mým sexuálním partnerkám se líbilo, když jsem si je bral násilím – a já si to užíval. Tenhle druh hry byl o síle. Abyste mi rozuměli, neměl jsem zájem nikoho *znásilnit*. Líbilo se mi však to vzrušení z lovu a očekávání, jež přicházelo s nebezpečím posouvání našich hranic. Všechny mé partnerky byly inteligentní a silné ženy, s nimiž jsem sdílel svou preferenci.

Měl jsem rád sofistikované a břitké ženy, kterým se líbilo zahrávat si se svými démony.

Absolutně nic ve mně nemělo zájem strkat péro do pubertáčky, která se jen snaží na sebe upoutat pozornost.

„Thorne nám otevře dveře.“ Tom sevřel rty do tenké linky.

„Ne,“ odpověděl jsem suše.

„Nemáš na vybranou!“ Tom plácl dlaní do stolu.

„Tak to je pro mě novinka.“ Povytláhl jsem obočí. „Sleduj mě, jak jsem s tímhle hovorem právě teď skončil.“

Popadl jsem telefon ze stolu a vyrazil klidně ke dveřím. Tom mě chytil za rukáv. „Rane, *prosím*.“

Obrátil jsem se k němu čelem a protáhl. „Říkal jsem ti, že už nechci hlídat žádné další střelené pubertáčky. Ta poslední se mě uprostřed noci pokusila přivázat k posteli a znásilnit.“

Musel jsem rozbít čelo postele, abych se z toho koženého pásku uvolnil. Jediný důvod, proč jsem proti

ní nevznesl obvinění, byl, že její otec je třetí nejbohatší člověk na zeměkouli a dostal jsem za své mlčení pořádně zapláceno.

Tom se nervózně zasmál. „Být hezký je jedno z rizik povolání, kterému bych se nebránil.“

„Zapomněl jsi už, co se stalo, když jsem byl naposledy v L.A.“ Zatnul jsem zuby tak silně, že jsem si stoličky málem drtil na prach. Neznal celý příběh, ale na druhou stranu toho věděl dost na to, aby mu docvaklo, že Los Angeles rozhodně nemám v návštěvním seznamu na prvním místě.

„Hodně se toho podělalo.“ Tom si odkašlal. „Ale to se stalo už před lety. Nemůžeš se tomu městu vyhybat věčně.“

Samozřejmě že jsem mohl. L.A. mi kromě znečištění, špatných hollywoodských filmů a předražených gurmánských jídel nemělo co nabídnout.

„Běž do toho ty.“ Zabodl jsem mu prst do hrudníku.

„Klidně. Ani bych nemrknul. Jenže příští týden začínám se starostou Fernsem.“

Dostal místní zakázku se starostou Chicaga.

„Pokud se tedy se mnou nechceš prohodit? Já poleťm do L.A. Ty sbal Lisu s dětmi a jed'te bydlet do starostovy luxusní vily.“

Krátce jsem se nad tím zamyslel. Starosta Ferns měl dost nepřátel, aby vyprodal stadion Wrigley Field, ale to mi vrásky nedělalo.

Fakt, že jsem si před necelými dvěma měsíci užil – současně – s oběma jeho dcerami, už problém byl. Na mou obranu – tedy ne že by k ní byl nějaký důvod –, když mi jedna olizovala koule, zatímco se druhá ohnula přes bar a já do ní vrážel prsty, netušil jsem, kdo je jejich otec.

Rozešli jsme se v přátelském duchu, ale bylo mi

jasné, že bych neměl pokoušet štěstí. Dostat se opět k nim oběma, bylo jako říkat si o potíže – nebo o ně spíš přímo škemrat.

Alespoň že nehrozilo žádné nebezpečí, že bych měl zájem si s tou Thorneovic holkou zaskotačit.

Se svěřenkyní jsem nikdy nic neměl. To bylo pravidlo. Kromě toho nebyla můj typ.

Navíc jí bylo kolik? Sedmnáct?

Navíc měl Tom pravdu. Dával jsem Los Angeles nad sebou moc, kterou si nezasloužilo. Bylo to jenom město. Ošklivé, špinavé a drahé, nicméně pouhé město.

Nechtěl jsem pracovat pro hloupoučkou fiflenu, nechtěl jsem se stěhovat do Los Angeles a taky jsem neměl zájem mluvit s lidmi, aniž bych nezbytně musel.

Ovšem nikdy mi do cesty nepřišla výzva, kterou bych nepokořil, a tahle děvenka nebude výjimka.

Tom na mě zamžikal a čekal, co odpovím.

„Takže s čím se tady potýkáme?“ Opřel jsem se ramenem o zeď.

S úlevou si oddechl a pustil mi rukáv.

„Je to záležitost s nízkým rizikem. Ta holka je hodně aktivní na sociálních sítích. Často lidi informuje o tom, kde se nachází. Na konci dne je to ale pořád jenom něčí dcera. Nedisponuje nějak zvlášť exponovaným profilem. Thornea z hlediska bezpečnosti především trápí možnost napadení a loupeže. Očividně je dost snadným terčem potom, kdy vypadala tak opile a mimo, zatímco ji ošmatával tupec z té reality show.“

Zhluboka jsem se nadechl a masíroval si kořen nosu. Jenom ať se mě tahle holka nepokouší přivázat páskem k posteli.

„Jestli mám do toho jít, chci přímé spojení na Thornea.“

„S tím už souhlasil,“ odpověděl Tom, čímž mě překvapil.

A sakra.

Anthony Thorne byl na svoji hloupoučkou dcerunku vážně rozzlobený.

„A taky schůzku s McAfeem ohledně zahájení naší kyberjednotky, jakmile budu s touhle prací hotov. Bude muset přislíbit nějaké závazky.“

„To už jsem mu dávno řekl, Rane.“ Tom entuziasticky pokyvoval.

„Tohle je moje poslední práce v terénu,“ zasyčel jsem.

„Malíček na to.“ Tom mi nabídl svůj malíček. Popadl jsem ho a ohnul mu prst až téměř na hranici zlomení, zatímco jsem si ho přitáhl až k hrudníku.

„*Naposledy, krucinál.*“ Sledoval jsem, jak se kroutí bolestí.

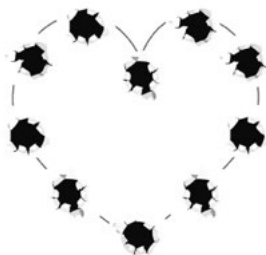
„Au.“

Pustil jsem mu prst. Prošel jsem kolem něj ven z kanceláře.

„Kam jdeš?“ vykřikl za mnou.

„Oběsit se.“

Druhá kapitola

Ransom

NEOBĚSIL JSEM SE.
Čtyřiadvacet hodin po našem hovoru s Tomem už jsem si razil cestu špinavým a přecpaným letištěm v L.A.

Když jsem tu byl naposledy před několika lety jako agent zpravodajské služby, bylo tu prolito hodně krve. Zhruba něco jako ve *Hře o oliheň*. Byl to jeden z důvodů, proč jsem odešel. Uvědomil jsem si, že kdybych neodešel, je ohrožena i ta trocha lidskosti, která ve mně zůstala.

Ani trochu mi nezáleželo na tom, jestli budu lidský. Hlavní motivací představovalo, aby se ze mě nestal zabiják s mačetou, který rozpoutá vražedné šílenství.

Vězeňský život mi nepřípadal moc inspirativní a zasluchl jsem, že jídlo taky nic moc.

Navíc pomohlo, že jako agent jsem neměl ani polovinu peněz jako v soukromém sektoru. Takže rozhodnout se nebyla žádná věda.

Zpět k mé misi – potřeboval jsem se dostat k domu té Hallie, než se rozhodne na tiktoku zdokumentovat

svou cestu ke gynekologovi. Jelikož mě McAfee informoval, že ten fracek má na svém sídle v Hollywood Hills sice šestimístnou garáž, ale také minimálně čtyři auta a navíc řidiče, rozhodl jsem se pro taxi.

Zíral jsem se svou sportovní taškou na klíně z okna a znovu jsem se podívoval nad tím, jak neskutečně ošklivé je Los Angeles. Zchátralé budovy, výstřední obchody s potravinami, ulice plné odpadků, mosty s načmáranými graffiti a na ulicích bylo víc nákupních vozíků než v Costcu.

Kromě toho tam byl vzduch tak znečištěný, že žít v téhle díře se dalo srovnat s vykouřením dvou krabiček cigaret denně. Museli byste být vážně pitomí, abyste se sem dobrovolně přestěhovali.

Shodou okolností jsem ani ohledně Hallie Thorneové moc vysoká očekávání neměl.

Sice jsem nikdy neměl skutečný domov, ale Chicago jsem považoval za takovou svoji základnu. Tam jsem pracoval, bavil se, sháněl partnerky na sex a bydlel tam ve střešním bytě v hodnotě třech milionů v maximálně zabezpečené budově.

Já, kluk, který kdysi musel vybírat zbytky jídla z kontejnerů za obchody s potravinami.

„Jste na místě.“ Taxikář vypnul motor před ošklivou budovou, jež vypadala jako origami, které složilo hodně nešikovné dítě. Dalo se to považovat za architektonický zvednutý prostředník. Černý kvádr umístěný na vršku bílého kvádru, což byla jednotlivá patra domu, a v nich řada francouzských oken, která odhalovala „slibný“ vnitřek: vintage tapety, nevkusná umělecká díla a obrovský, kýčovitý lustr.

Dal jsem řidiči spropitné a zavřel za sebou dveře u spolujezdce.

McAfee mě varoval, že s Thorneovic holkou je těž-

ké pořízení. Neobtěžoval jsem se po dvou stisknutích zvonku poflakovat kolem a rovnou jsem vytáhl drát, strčil ho do klíčové dírky a vešel dovnitř.

Měla nejmodernější bezpečnostní systém, ale přesně jak jsem předpokládal, ani se ho neobtěžovala použít.

Dům byl naprostý chaos, stejně jako jeho nájemnice. Po nabytku v obývacím pokoji byla poházená spousta maškarních masek společně s různými večerními šaty. Dále se tam povalovaly neotevřené tašky s propagačními vzorky zboží a dárkové krabice s neporušenými štítky. Televize byla zapnutá a v ní korejské drama plné trucovitých mladých lidí ve školních uniformách. Celou jednu stěnu v obýváku zabíralo černobílé plátno Thorneovic princezničky. Byla tam natažená na okenním parapetu, odkud se dívá na manhattanské panorama a na sobě má pouze černé podkolenky a černý závoj přes oči.

Odvrátil jsem zrak (mohlo jí být tak sedmnáct, možná osmnáct) a zamířil jsem k policím s knihami. Rozhodně jsem nijak nespěchal, abych se s novou klientkou seznámil, a navíc obsah knihovny vám o člověku řekne mnohé.

Police byly zásobeny prudce moderní četbou podle Oprah a Reese. Jednu z knih jsem vytáhl a projel jejími stránkami, které byly úplně čisté a voněly dřevitě a po barvě jako z knihkupectví. Pořád ještě držely u sebe a pevnost hřbetů odhalovala víc než tituly samotné: byly to jen rekvizity. Princeznička z nich nepřčetla ani stránku.

Po krátké prohlídce místa jsem loudavě vystoupal po schodech. Ani v druhém patře jsem na tu holku nenarazil. Jedinou stopou byly kousky oblečení roztroušené z chodby do ložnice.

Poslední kus – růžová krajková podprsenka – byl pohozený u dvoukřídlých dveří vedoucích na balkon. Dívka, kterou jsem znal z obálky časopisu, tam ležela na lehátku, jak ji bůh stvořil, a přes obličej měla přehozený ručník.

Je snad alergická na oblečení?

Nijak jsem si ji neprohlížel a rovnou jsem vyrazil k ní. V letadle sem jsem zjistil, že je jí dvacet jedna. Prostě ještě dítě – zvlášť v porovnání s mými devětdvaceti –, přesně jak jsem předpokládal. Okukovat ji by bylo nevhodné. Byl jsem profesionál – a nepotřeboval jsem civět na spící ženy. Jeden sexuální rozmar už stačil.

Stál jsem přímo nad ní a blokoval jí slunce. Naskočila jí husí kůže z toho, jak jsem jí zamezil přístupu světla a tepla. Já se však nepohnul a jen jsem vyčkával, až si mě všimne, aniž bych se jí musel dotýkat. Měl jsem obecné pravidlo se svých klientů nijak nedotýkat.

Když to jen trochu jde, nedotýkám se vůbec nikoho.

Pokud to ovšem není součást dobře promyšlené fantazie, která bezpečně počítá s různými variantami.

Odhodila si ručník z obličeje a protáhla si končetiny.

„Kellere? Přinesl jsi mi kombuchu? Jsem *tak* dehydrovaná. Ještě jsem pěkně naštvaná...“

Poslední slova se jí zasekla v hrdle. Vytřeštila oči, když si mě konečně všimla.

Neosobně jsem se pousmál. „Ahoj, Hallie.“

Jako odpověď ta malá mrška popadla ze země to, co měla nejbliž – láhev od vody značky San Pellegrino –, rozbila ji o kraj lehátka a pokusila se mě s ní bodnout do stehna. Dostala se pár centimetrů k mému kolenu, když jsem jí bez námahy zachytil zápěstí a zkroutil ho. Ne dost na to, abych jí ho zlomil, ale dost na to, abych

jí naznačil, že ta možnost je stále ve hře, pokud se nebude chovat odpovídajícím způsobem.

„Nepřišel jsem vám ublížit, ale udělám to, pokud to nepustíte.“

Rozbitá láhev upadla na podlahu. Odkopl jsem ji na opačnou stranu balkonu. Zalapala po dechu a zoufale se mi velkýma modrýma očima – tak nevinnýma jako první pohled laně na vlatsní matku – vptjela do tváře.

„Já-já-já...“ koktala. „Prosím... Dám... Dám vám peníze. Šperky. Cokoli chcete.“

Cokoli, co by nevyžadovalo, aby se někomu zodpovídala. Koneckonců je to typický fracek. Rodiče ji museli varovat, že se jejími výstupy nenechám oblomit.

„Nechci nic, co mi můžete nabídnout,“ poznamenal jsem tiše. A to bylo ještě slabé slovo.

„Budu se přát.“ Pokusila se mi vykroutit zápěstí. „Budu křičet a kousat.“

Nevyhrožuj mi tím, co mě baví.

Povolil jsem ruku na jejím zápěstí. „Tak trochu přibrzdíme. Máte –“

Hallie začala ječet. Byl to ohlušující, zoufalý křik o pomoc. Neměl jsem na výběr a zakryl jsem jí pusou dlaní. Pokusila se mě kousnout, zatímco v panice kopala nohama ve vzduchu a pokoušela se osvobodit. Proboha, jestli se mnou předváděla takovou tirádu, jak asi reagovala, když jí její otec řekl, že bude mít nového bodyguarda?

Zaryla mi nehty do dlaně a rozedrala mi kůži, až jí má krev tekla po bradě. Musel jsem se podívat jinam, až moc mi to připomínalo moje volnočasové aktivity.

„Můžete si bojovat, jak chcete. Unavíte se dřív než já,“ řekl jsem znudně. Svaly se mi sotva napjaly, když

jsem ji přitiskl na lehátko. „Je to hotová věc, slečno Thorneová.“

Potom začala brečet.

Nepochybně šlo o první z mnoha dramatických výstupů. *Chtěla* se snad nechat oloupit a zabít? Ne všichni mí klienti stáli o ochranku, ale zatím se mě žádný z nich nepokusil aktivně napadnout.

Měla štěstí, že jsem se klepal na to, abych měl Anthonyho Thornea jako kontakt, jinak bych její dům okamžitě opustil.

Její slzy mi stékaly po hřbetu ruky a mizely mi v rukávu saka.

„Nechte toho.“ Vyhýbal jsem se tomu, abych se dotkl čehokoli jiného než její tváře a ramen. Anebo abych se podíval jinam než od krku nahoru. „Je to pro vaše dobro.“

Přes její vzlykání utlumené mou dlaní jsem uslyšel mumlavé: „Prosím vás, neznásilňujte mě.“

Krev mi ztuhla v žilách a udělalo se mi špatně.

Znásilnit ji?

Když jsem jí odlepil ruku z pusy a ustoupil, využila toho, že už ji nesvírám, vyskočila z lehátka a klopýtal se ke své ložnici.

Nesáhl bych na ni ani třímetrovou tyčí, i kdyby na tom závisela budoucnost téhle planety. Lední medvědi a deštné pralesy mi můžou vlézt na záda. „Vážně jste řekla, že vás nemám *znásilnit*?“

Náhodou jsem zachytil pohled na její zadek, zatímco se plazila po podlaze jako herečka v béčkovém hororu. Teď jsem naprosto chápal, proč pro to pozdí chtěl prezident Thorne najmout ochranku. Vyzývalo totiž k potížím. Bylo kulaté, hladké a po noze se jí k vnitřnímu stehnu vinulo tetování břechťanu. Chlap se slabší vůlí by se zasn timer, jaké by to asi bylo, zabořit

do ní prsty, zatímco ji ohne o jednu z těch směšných designových skříní a bude do ní nemilosrdně přirážet, až by škemrala, aby přestal.

Chlap se slabší vůlí, nikoli já.

Lenivě jsem ji následoval, když narážela do nábytku a zoufale šmátrala po nočním stolku a povlečení. Vzlykala tak mohutně, že nemohla mluvit.

„Hledáte tohle?“ Zvedl jsem její mobil, který jsem držel v ruce. Vytratil se i ten zbytek barvy, kterou ještě ve tváři měla. Vypadala tak skutečně zděšeně, že jsem začínal vážně nenávidět situaci, v níž jsme se oba ocitli.

„Příště si nenechávejte telefon v prvním patře. Když jsem teď získal vaši pozornost, řeknu to jasně – nehodlám se vás ani, dotknout ani vás obtěžovat, a už vůbec vás sakra nehodlám znásilnit. Oblečte si něco a potkáme se v přízemí, slečno Thorneová. Trochu si popovídáme. *Úplně oblečení.*“

S tím jsem opustil místnost a sešel dolů, kde jsem prohledal kuchyni. Od snídaně jsem nejedl, nic tam však nevypadalo ani vzdáleně požitelné. Všechno to byly šťávy, předpřipravené balené saláty a bio tyčinky, které by mohly být zrovna tak krmením pro koně.

Hallie se ke mně připojila v kuchyni o dvacet minut později. Měla na sobě jakési háčkované šaty a trásla se. Nos měla růžový, očividně dost brečela, než sem dolů přišla.

Jak velký měla sklon k teatrálnosti? Stačilo to na to, aby vzali bodyguardi se slabší povahou nohy na ramena?

Napil jsem se kávy, jediné dobré věci, kterou jsem v tomto domě zatím našel.

„Posaďte se,“ nařídil jsem jí a opřel se o tmavozelený žulový ostrůvek.

Poslechla a úporně mě sledovala pohledem, jako bych ji držel jako rukojmí místo toho, aby to byla konverzace mezi dvěma dospělými jedinci.

„Jen chci, abyste věděl...“ Přerývaně se nadechla a zavřela oči.

Zvedl jsem obočí. „To není kompletní věta, slečno Thorneová. Myslíte, že byste mohla ukončit mé utrpení, a dokončit ji?“

Bylo zásadní, abych se postaral o to, že budu mít v našem vztahu navrch, i navzdory svým neortodoxním postupům.

Měla v plánu mi dělat potíže a protáhnout mě peklem, aby zjistila, kam až to musí nechat zajít, aby nade mnou vyhrála. Tenhle film jsem viděl už mockrát. Je lepší ukázat rovnou, že nebude pokoušet mou trpělivost.

Ani mou existenci, když na to přijde.

Sám Anthony Thorne mi dal po telefonu zelenou, abych s ní nezacházel v rukavičkách, a nastavil jasné hranice s cílem dostat ji zpátky na správnou cestu. To mi vyhovovalo – nebyl jsem zvyklý se s nikým párat.

„Podívejte, Lockwoode, já vím, proč vám říkájí Robot. Říkají, že jste pragmatický. Proved'te tu práci s minimálním množstvím chyb a nikdy nedopusťte emocím, aby vás ovládly. Potřebuju, aby se naučila být víc jako vy. Moje dcera je hodná holka. Jenže je lehkomyšlná a nechci, aby ji její další chyba stála něco víc než důstojnost.“

Lehkomyšlná princezna mě teď probodávala pohledem s očima rudýma hněvem, nikoli pokorou.

„Chci, abyste věděl, že než jsem přišla dolů, použila jsem svůj notebook.“ Hlas se jí chvěl. „Napsala jsem zprávu policii. Jsou na cestě. A ochranka mého táty to ví také. Netuším, jak jste se dostal dovnitř, ale tohle je vaše poslední šance utéct a nevracet se.“

Telefon mi začal v kapse vyzvánět na důkaz toho, že skutečně zavolala pomoc. Také jsem si povšiml, že sešla dolů se švýcarským nožem zastrčeným za opasek.

Potom mi to secvaklo. Všechno dohromady.

Jediná věc, kterou jsem vůbec nezvážil.

A sice to, že by neměla sebemenší tušení.

Ona neměla *sebemenší* tušení.

Neměla tušení, že jsem její nový ochránce.

Myslela si, že jsem se vloupal do jejího domu.

Prezidente Thorne, ty jeden parchante...

„Všichni to vědí. Čas vypršel. Prostě odejděte,“ její hlas pronikl mými myšlenkami.

Neobtěžoval se jí to sdělit. Tušil jsem, že měl asi strach. Rodičovství bylo vysilujícím soužením. Ten člověk stál osm let v čele svobodného světa, a přitom nedokázal udržet vnady své dcery schované.

Přátelsky jsem se usmál. „Rád slyším, že jste udělala chytrou věc.“

„Co prosím?“ Naklonila hlavu na stranu.

„Těší mě, že jste sdělila ochrance svého otce, že jsem dorazil, vzhledem k tomu, že jsem se jim *sám* chystal volat. To on mě najal.“

Zůstala s pusou dokořán. Docela oněměla.

Konečně zamrkala. „Ale já... já... nepotřebuju bodyguarda.“

„Nejsem bodyguard.“ Hodil jsem hrnek od kávy do dřezu a otevřel dveře ledničky. „Správný termín je důstojník pro osobní ochranu. Bodyguardi jsou vymletí tupouni, kteří nosí vašim kámoškám Gucci kabelky, zatímco se ony nechávají fotit.“

Pravdou bylo, že mi bylo fuk, pod jakým titulem vystupuji. Chtěl jsem však jednoduše ustanovit, že jsem nebyl jeden z těch namakanců, kteří drží čiva-

vu, na něž byla v osobní ochrance zvyklá. Pokoušet mou trpělivost by neskončilo dobře. Na druhou stranu tenhle debakl ani pro ni nevypadal jako něco, na co je zvyklá.

Lednice byla zásobena listovou zeleninou, bio bezlepkovými pizzami a barevnými cupcaky.

„Kde tu máte skutečné jídlo?“ zeptal jsem se.

„Definujte skutečné jídlo.“ Masírovala si spánky a pořád se to pokoušela zpracovat.

„Něco, co někdy žilo nebo nějaký produkt z toho. Něco bez zbytečných sacharidů.“

„Jsem vegetariánka,“ oznámila.

Jak jinak.

„Jak jinak.“

„Maso je vražda,“ prohlásila odhodlaně. Sice pořád vypadala na to, že by mi nejradši zakroutila krkem, ale ramena jí poklesla. Viditelně se uvolnila, když si uvědomila, že jsem ji alespoň nepřišel zavraždit.

„A taky je výborné. Zásobím dům zítra.“

Vytáhl jsem mísu nějakého zrní, které mělo podezřelý zjev něčeho, co byste dali svému papouškovi, a ustoupil stranou.

Založila si ruce na prsou a vzdorovitě zvedla bradu nahoru. „To tedy nezásobíte, což mě přivádí zpět k naší původní konverzaci – nepotřebuju body... *nějakýho tentononc pro osobní ochranu*. Odejďte.“

„To je ale smůla, že váš tatík si myslí něco jiného a za celý tenhle nesmysl platí.“ Kopnutím jsem lednici zavřel a mávl jsem kolem nás vidličkou.

„Tohle nemůžete udělat.“ Vycenila na mě zuby, připravena na druhé kolo. Už jsem věděl, že byla klidně připravená se porvat, kdyby na to došlo.

„Můžu a udělám,“ opáčil jsem s pusou plnou quinoového salátu s cizrnou.

„Tohle je porušení mého soukromí!“ Uhodila rukou do žulového kuchyňského ostrůvku mezi námi.

Nabral jsem si na vidličku další sousto. „Bez urážky, milá zlatá, ale vy byste svoje soukromí nenašla, ani kdyby vám ho osobně doručili z Amazonu. A pro vaši informaci,“ odmlčel jsem se, abych mohl polknout, „nemám chuť tu být o nic víc než vy. Jenže váš otec mi nabídl místo na půl roku a nehodlám ho zklamat.“

„Tohle je kravina!“ Rozhodila rukama do vzduchu.

„To se stává, když se rozhodnete světu ukázat prsa,“ oponoval jsem jí.

„*Jedno* prso,“ opravila mě.

„V příštím půlroce se zkusíme zaměřit na to, abyste nevystřkovala žádné. A teď se postavte čelem k následkům svého chování a smiřte se s tím. Budete muset svoje způsoby změnit, nebo váš otec kontrakt prodlouží a já na vás vypustím svého kolegu Kenta. A varuju vás: oproti němu jsem jako krotký plyšový medvídek. On je jako grizzly.“

„*Iy* jste ten nejstrašnější člověk, jakého jsem kdy potkala.“ Vyskočila na nohy. „A chci, abyste odešel z mého domu.“

„Já pro vás ale nepracuju. Zaměstnává mě váš otec.“

„Takhle to ale přece vůbec nefunguje. Je jednadvacáté století!“ soptila mi přímo do tváře a byla tak blízko, že jsem cítil její dech – broskve – a všiml si, že její oči mají zajímavý odstín tyrkysové. Kolem zornice se jí míhaly stříbrné tečky. Bylo na ní cosi docela nevinného. Něco, co mi říkalo, že ještě není úplně hotová osobnost. Že ji svět ještě kompletně celou nezkazil.

„Je sice jednadvacáté století, ale lidé jsou pořád ze své podstaty špatní a chtějí ublížit milovaným blízkým vlivných lidí a/nebo je využít. Proto jsem tu já, abych s tím pomohl,“ připomněl jsem jí poklidně, dojedl tu

misku s ptačím zobem a hodil ji do jednoho z *pěti* odpadkových košů. Tahle ženská teda ohledně recyklace nesnesla žerty.

„Použil jste špatný koš!“ Málem mě srazila cestou ke koši, vzala misku a hodila ji do černého kontejneru, nikoli zeleného. „Příště to omyjte a usušte, až *pak* to můžete dát do toho zeleného.“

„Co to má –“

Když teď už lidstvo nebylo v ohrožení kvůli mému nedůslednému recyklování, odkvačila zpátky na své místo za ostrůvek. „Myslela jsem si, že mě chcete znásilnit.“

Pořád měla u sebe ten švýcarský nůž. Kdyby nic jiného, oceňoval jsem její vynalézavost.

„Buďte si jistá, že vůbec nemám v úmyslu se vás dotknout.“

Vydal jsem se směrem ke vchodu, abych si došel pro svou tašku. Na téhle práci toho hodně záviselo. Vyneslo by mi to schůzku se samotným Anthonym Thornem. Říkal, že pokud bude s mou prací spokojen, setkal by se se mnou a Tomem, abychom prodiskutovali naši firmu.

A přestože byla pravda, že jsem Los Angeles zrovna neopustil s milými a hřejivými vzpomínkami, Tom měl pravdu. Byly to už roky a já se potřeboval srovnat s tím, co se stalo, i když mě to pořád ještě každou noc budilo.

Popadl jsem svou sportovní tašku a chtěl jsem si dojít nahoru vybalit. Zastavilo mě klepání na dveře. Hallie tam vystřelila, zprudka otevřela a na prahu stáli dva důstojníci policejního sboru Los Angeles.

Prakticky je chytila za uniformy a vtáhla je dovnitř.

„To je ten chlap!“ Třesoucím prstem na mě ukázala. „Je to neoprávněný vstup. Nechci ho tady. Viděl mě nahou!“

„A kdo ne?“ Mrknul jsem na hodinky.

Policisté se uchechtli. Hallie vypadala ještě zklamaněji, když se jeden z mužů zadíval úkosem na mě.

„Lockwoode, jsi to ty?“

Nepřipadal mi povědomý.

„Mike.“ Ukázal se smíchem na sebe. „Mike Slayton. Byli jsme spolu na soustředění v Huntsvillu?“

„Mikeu.“ Předstíral jsem úsměv. Pořád jsem neměl tušení, kdo ten týpek je. „Už je to nějaký pátek.“

Přesně řečeno dvacet devět let, protože absolutně nemám tušení, kdo jsi.

Prošel bez povšimnutí kolem ní. To samé učinil i jeho kolega. Všichni jsme si potřásli rukama. Hallie mezi námi tékala pohledem a vykazovala značnou podobu s obličejem nafukovací panny.

„Co tady děláš? Ještě jsi u...?“ Mike tu otázku nechal viset ve vzduchu.

Zakroutil jsem hlavou. „Teď jsem v soukromém sektoru. Rozjeli jsme to s Tomem Whitfieldem sami.“

„Whitfield!“ Mike luskl prsty. „Ten mizera. Vždycky měl talent. Pověz mi, vzal si nakonec tu... jak se jmenovala? Laney? Lila?“

„Lisa. Mají teď dvojčata. Kluky.“ Ať se propadnu, jestli bych si vůbec vzpomněl, jak se jmenují. Něco na S, ale byl jsem si jistý tak na čtyřicet procent.

„No to mě podrž.“ Upravil si opasek kolem tučného břicha. „Co tě přivádí do našich končin?“

„On si na mě dovoluje!“ vyjekla princeznička a vklouzla mezi mě a policisty. Už zase předváděla ten prapodivný tanec, při němž mávala pažemi a skákala ze strany na stranu. To se jí muselo nechat – rozhodně byla vytrvalá. Už jsem měl co do činění s potomstvem bohatých lidí a normálně tedy tak bojovní nebývali.

„Slečno.“ Přejel jí očima přes výstřih a olízl si rty. „Sexuální obtěžování je závažné obvinění.“

„Možná byste mi to rád řekl do tváře. Moje podprsenka nemluví anglicky.“ Zaťala ruce v pěst a já začínal mít pocit, že můj první úkol bude zajistit, aby ho nebodla.

„Škoda.“ Zívl jsem a vydal se do kuchyně, kde jsem si z ovocné mísy vzal jablko. „Možná vás tehdy večer mohla upozornit, abyste se upravila, a oba jsme si tuhle nepříznivou situaci mohli ušetřit.“

Prudce se ke mně obrátila a probodla mě vražedným pohledem. „Znám vás všehovšudy deset minut a už jste mě v mém vlastním domě napadl a urazil stejně jako můj otec.“

Zakousl jsem se do šťavnatého jablka. „Její otec, bývalý prezident Thorne, a současný vlastník této rezidence, mě najal na její ochranu. Můžu mu zavolat, aby to potvrdil.“

Měl jsem teď jeho číslo v rychlé volbě, což posílilo mé původní přesvědčení – že nepůjdu nikam, bez ohledu na to, co chce tahle princezna.

„Není třeba.“ Mike si vytáhl opasek přes břicho. „Vypadá to jako prosté nedorozumění, které se vyjasnilo. Je to tak, slečno?“

„Děláte si legraci?“ vyjekl Fracek. „Rozumím té situaci dokonale. Někdo se pohybuje v mém domě a vy dáte na jeho slovo, že má právo tady být! Proč sakra nic *neuděláte*? Nejsem dítě, abych volala jen tak z legrace, je mi dvacet jedna!“

„A žiju na účet rodičů.“ Dojedl jsem jablko. „To mě přivádí k tomu, kam jsem se chtěl dostat: držte se mých pravidel, nebo přijdete o všechna privilegia, jaká máte.“

„Je to všechno?“ zeptal se Mike. Týpek vedle něj civěl na umělecký akt Hallie v obýváku. Pociťl jsem

nutkání mu dát pěsti do obličeje. Nelíbilo se mi, když se na ženy pohlíželo jako na objekty.

„Víte co? Postarám se o to sama. Díky za nic.“ Dupala zpátky nahoru do schodů.

„Nemáš zač, zlato.“ Mike očividně nebyl v sarkasmu dvakrát zběhlý. Obrátil se znovu ke mně. „Tak co? Nedáme si odpoledne drink? Končím ve tři.“

Otevřel jsem pusu, abych odsekl, že s ním v žádném případě nehodlám cíleně trávit čas, když mu někdo znovu volal. Vyslechl si od volajícího informace a poté se zamračil.

„Vypadá to, že dvě ulice odsud došlo k loupeži. Tak co ten drink?“

Chladně jsem se usmál. „Někdy jindy.“

Zavřel jsem za policisty dveře a chvíli nechal Fracka, ať si truceje u sebe v pokoji. Jestli být rodičem je takovéhle, byl jsem rád, že jsem se zřekl toho, že bych měl někdy děti.

V mezičase jsem vystoupal po schodech nahoru a vybalil si tašku v excentrickém pokoji pro hosty s bordó stěnami a neonově růžovými světly. Vypadalo to tam, jako by to zařizovala slepá bordelmamá. Uvažoval jsem, zda Anthony Thorne do toho absurdně velkého domu kdy vstoupil. Můj instinkt mi napovídal, že ne.

A ten se nikdy nepletl.

Otázkou bylo, zda šlo o jeho volbu se tomuto místu vyhnout, anebo to chtěl Fracek?

Vrátil jsem se do přízemí a vyřídil si několik telefonátů. Max měl dorazit zítra. Slečna Thorneová vyžadovala neustálý dozor, a tak se musíme střídat po směnách. Také jsem zavolal do místního crossfitu. Obvykle jsem rád cvičil venku, ale jediný kousek zeleně, který Los Angeles nabízelo, byla golfová hřiště.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Zlomená princezna***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.